

Juliol 2015

Oriflamba núm. 101

Revista d' El Centre Moral i Instructiu de Gràcia

Or i Flama

Direcció: David Gallach

Maquetació: Josep Aquilina

Correcció ortogràfica: Marta Bayo

Redacció:

- Marta Bayo
- Daniel Mejías
- Glòria Soto

Col·laboradors en aquest número:

- Joan Guinart
- Muntxa Farré
- Oriol Lluveras
- Montse Montagut
- Josep Aquilina
- Carlos Pablos
- Francesc Cid
- Lluís Martí
- Carlos Pablos
- Josep Mª Contel
- Adriana Vidal
- Dr. Antoni Matabasch
- Alfred Casas

Fotografies:

- Clàudia Escarri
- Lluís Martí

Dipòsit legal: B-31748-2011

El Centre Mèd i l'Instructiu de Gineia i la direcció de l'Or i Flama no es fan responsables dels continguts i les opinions manifestades pels redactors i col·laboradors de la publicació.

ESTANC
TABAC I MOLT MÉS

Juan Roman

c/ Gran de Gràcia, 219 08012 Bcn
t. 933 685 894 / 617 911 378

Editorial

Benvolgudes sòcies, benvolguts socis:

Un any més hem acabat la temporada d'activitats de la nostra Entitat. Hem treballat de valent tots plegats, seccions, grups i juntes directives de tot el col·lectiu que forma el Centre.

Però això només és un pas; des de la junta directiva del Centre, hem mantingut contactes amb les seccions i grups de manera que tothom ha pogut expressar la seva opinió i les seves necessitats. Per nosaltres, les seccions són totes iguals i així hem procurat tractar-les. La junta directiva sempre ha volgut ajudar a tothom i crec que s'ha aconseguit.

Però tot continua endavant. Hem tingut la sort de rebre per part de l'ICUB una nova subvenció que permetrà acabar de rehabilitar els patis interiors, fer millores a les dependències i amortitzar una part de la hipoteca. La junta directiva vol tenir un Centre en el que tant la gent de casa com la de fora s'hi trobi a gust.

Hem treballat per aconseguir ingressos atípics, i a vegades hi ha hagut alguna secció que ha sortit perjudicada, però sempre amb el seu consens i ajut hem aconseguit el millor per tots.

Com a President del Centre i des de Presidència, volem agrair a tothom l'esforç que feu en el dia a dia. No és fàcil tirar endavant una activitat, imagineu el Centre, jo os puc dir d'una manera personal que és un gran orgull poder representar a una Entitat com la nostra.

Sempre volem estar en tots els estaments representats. Hem col·laborat d'una manera molt activa amb el G6 – col·lectiu d'entitats històriques – participant com a representats del G6 a l'elaboració del pla d'usos de la nostra Vila de Gràcia, i també hem entrat a formar part de la junta de la Federació d'Ateneus de Catalunya, sempre com Entitat i evitant els personalismes que no porten enlloc.

Creiem que el balanç de l'exercici és positiu però s'ha de continuar treballant. La nostra societat va canviant d'una manera vertiginosa però nosaltres hem d'estar com ho van fer aquells socis que van aconseguir tirar endavant una entitat com la nostra amb moltes dificultats però sempre amb optimisme i ganes de treballar.

Benvolguts tots, us desitjo unes bones vacances, i sobretot el millor per a tots vosaltres.

Carlos Pablos - President

La Junta informa

- El diumenge 8 de febrer, vam celebrar el nostre 146è aniversari. Us deixem aquí algunes de les imatges dels nostres socis als que se'ls va concedir alguna medalla.

- El 10 de març va tenir lloc la conferència *L'Islam a Catalunya* a càrrec de Mohammed Halhouli.

La Junta informa

- El 24 d'abril va tenir lloc la cloenda d'una nova edició del Concurs Literari

- El 26 d'abril es va celebrar la cloenda del 28è Concurs de Teatre Català Vila de Gràcia. L'acte va estar presentat per Natàlia Bernat, Daniel Mejías i David Gallach.

- El passat 9 de juny, va tenir lloc el darrer sopar tertúlia de la temporada. En aquest cas, ens va visitar la periodista i escriptora Núria Ribó. Va ser una vetllada molt interessant on es va parlar d'actualitat política i de periodisme.

- El dissabte dia 13 de juny alguns socis del Centre, van visitar la Sagrada Família. És aquesta visita organitzada des del consell directiu, va ser guiada pel nostre soci i amic Esteve Camps, que ens va fer gaudir d'una fantàstica visita. El proper mes d'octubre tornarem a fer una nova visita per a socis que encara no han tingut l'oportunitat de gaudir d'aquesta meravellosa obra d'Antoni Gaudí.

L'Entrevista

Per David Gallach

ANNA RAMON: *"Quan entro per la porta d'El Centre, entro a casa meua."*

Fem balanç de la temporada del taller de teatre amb la que ha estat la coordinadora durant els últims 4 anys. L'Anna Ramon ens explica els seus records durant els 20 anys que porta fent vida a la nostra entitat.

Com vas arribar al Centre?

Vaig arribar quan tenia 10 anys, és a dir, porto 20 anys al Centre. Molta gent de la meua escola venia aquí i jo també em vaig apuntar acompanyada per la meua amiga Maria Sánchez, per fer teatre, esplai i esbart.

Explica'm algun record d'aleshores.

Recordo que vam entrar al taller de teatre i estaven assajant l'obra Mary Poppins, però tots els personatges ja s'havien repartit. Nosaltres igualment anàvem a veure els assajos, ja que volíem fer teatre i vam decidir veure la representació i esperar al setembre per tal d'apuntar-nos al taller.

També m'has anomenat l'esplai. Com era aleshores?

Era una passada i hi havia moltíssima gent. Estava format per grups, i jo formava part dels mitjans, i el que més recordo són les excursions, ja que abans havia estat a altres esplais però aquest era molt diferent. Els caps de setmana que sortíem fora, recordo fer els deures molt ràpidament durant la nit del divendres per tal de poder estar al Centre el dissabte a primera hora.

I de l'esbart Anna? Què en recordes?

Doncs també recordo que érem un grup nombrós de gent i jo formava part del grup de juvenils. Fèiem molts bofes i arribava un punt en què havia d'intentar compaginar-m'ho amb el teatre i l'esplai. Però va arribar un moment en què vaig haver de decidir-me per una activitat i em vaig quedar amb el teatre.

Continua a la pàgina següent...

L'Entrevista

Continuació...

Quina ha estat la teva evolució dins el grup de teatre?

Vaig començar com a component del taller de teatre dins el grup de mitjans. D'allà vaig passar al grup de grans i més tard vaig arribar al Grup Jove. I quan va acabar l'etapa dins dels joves, vaig formar part del grup d'actors de la secció de teatre. Amb 18 anys, em van oferir la possibilitat de dirigir un dels grups del taller de teatre i vaig acceptar-ho. Es tractava del grup de grans, i per mi va ser un repte força complicat durant el primer any, tot i que durant el segon any no va ser tan difícil. Finalment vaig estar tres anys com a directora d'aquest grup i acompanyada per la Marta Clavé i vaig fer una petita aturada fins que el Ferran Guinart i el David Gallach em van demanar si volia portar amb ells el grup de mitjans, una etapa que va durar 3 anys. Aleshores em van oferir portar la coordinació del taller de teatre, una tasca que he desenvolupat fins aquesta temporada.

Parla'm precisament d'això. Què suposa coordinar el taller de teatre?

És una tasca molt difícil. Realment, no m'ho van proposar sinó que vaig demanar-ho perquè em feia il·lusió i per mi suposava un repte. Va ser molt difícil, sobretot durant el primer any, però vaig comptar amb el suport del Dani Mejías, que era l'anterior coordinador, i vaig començar a desenvolupar aquesta tasca amb les meves idees durant els 4 anys que l'he realitzat.

Anna, el millor de coordinar el taller de teatre és...

El millor de coordinar el taller són les cares que queden a l'hora de saludar a l'escenari. S'ha de tenir en compte que durant l'any vaig parlant amb els directores dels grups i ells em van explicant com va la preparació de l'espectacle. I en el moment de l'assaig general, que és un dia força especial, sempre pensava que la feina ja estava feta i que ara tot depenia dels nens del taller. I la sensació que et queda al baixar el teló del diumenge a la nit és de dir: ho hem aconseguit un any més. I aquest és potser el record més especial de cada taller de teatre. Jo sempre creia que la feina estava feta i depenia dels nens, però no, havíem d'estar amb mil ulls per tal que tot anés rodat i així era, perquè hi havia molt treball al darrera i cadascú feia el que li pertocava.

Continua a la pàgina següent...

FORN DE PA
Pastisseria
Artisans
Santa Clara

Reposteria i degustació
Artisans des de 1951
Travessera de Gràcia, 210
TEL 93 213 51 63 / Mòb. 683 866 906
08012 Barcelona

Pa artesanal
Dietètic
Híper
Cibabatta
Fibres
Paes especials

Pastisseria
Reposteria
Plats variats
Canapés
Pastos de te
Figures de pa

L'Entrevista

Continuació...

Què creus que suposa per una entitat com la nostra tenir un taller de teatre d'aquestes característiques?

Sempre quan acabava una temporada rebia e-mails i propostes de pares que havien vingut a veure l'espectacle i volien apuntar el seu fill. És a dir, no veïen l'espectacle com una representació de final de curs, sinó com unes actuacions molt treballades. Realment la gent no arriba a saber tot el que suposa portar a terme el taller de teatre; es tracta d'un voluntariat molt gratificant però alhora també és força dur pels moments d'estrès i de nervis que es passen. Al cap i a la fi, qui tira endavant l'espectacle són els directors i els nens, és clar, sense ells el taller de teatre no seria possible.

També portes sis anys com a vocal de joventut dins de la junta del teatre. Com és la teva tasca?

Fins ara la major part del temps la dedicava a la coordinació del taller de teatre, ja que com a vocal de joventut no tinc gaires àmbits d'actuació més enllà d'aquest. És important estar a sobre dels components més joves del grup de teatre, però durant aquests dos mandats mai he hagut d'intervenir en cap situació.

És gratificant formar part d'una junta d'una secció?

Sí, ho és. Tinc uns companys amb els que considero que fem un bon equip i normalment anem tots força units a l'hora de prendre decisions. Penso que es tracta d'una junta molt important dins de la casa, sobretot pel nombre de socis que té la secció, però normalment no hi ha gaires problemes.

Quin consell li donaries a la futura coordinadora del taller de teatre?

Sóc partidària de que cadascú ha de portar la seva tasca a la seva manera i amb el seu segell personal. El que sí li dono són molts ànims per afrontar-la, ja que a vegades et trobes amb entrebanes que cal solucionar, evidentment també hi ha bons moments però quan es coordina un conjunt de gent tan nombrosos no sempre agraden les decisions que es prenen. Sé que la nova coordinadora afronta el càrrec amb molta il·lusió i ganes de tirar-la endavant i això és el que compte. Durant tot aquest temps m'he sentit recolzada, principalment per tots els directors del taller, pels meus companys de junta i per altra gent amb la que he estat en contacte.

Com veus el futur del taller de teatre?

Veig un futur molt bo. Trobo que hi ha molts components del taller amb futur que seran el nostre relleu als escenaris, ja que tenim un molt bon grup que demostra la seva qualitat al llarg dels espectacles.

Continua a la pàgina següent...

L'Entrevista

Continuació...

Parlem ara de la teva etapa com a directora. Com recordes la teva primera obra que vas dirigir?

Penso que la primera obra que dirigeixes és la que et marca i et queda per al record. En el meu cas va ser *Madame Melville* i la vaig muntar com havia previst, sense cap referència d'algun vídeo o d'algun llibre, i només després d'haver-la vist al teatre professional. Penso que vam fer una molt bona feina conjuntament amb el meu company de direcció i tot l'equip i va sortir un molt bon resultat. A més, a mi m'agrada deixar fer als actors, ja que penso que em queda molt per aprendre i aprofito per recordar les obres en què he fet d'ajudant de direcció, un càrrec que et dona solidesa per afrontar els teus projectes propis. Tot i que penso que és molt més difícil estar al capdavant d'una obra amb adults que un espectacle amb nens, ja que aquests últims es deixen dirigir més fàcilment.

Com veus El Centre a dia d'avui?

Veig una entitat amb molta vida, molt activa. Quan entro per la porta, entro a casa meua i sé que sempre m'hi trobaré amb algun amic. Hi passo moltes hores aquí, i quan portes una temporada sense venir, ho acabes trobant a faltar.

Destaca'm algun moment especial durant tot el temps que portes al Centre

És molt difícil destacar-ne algun perquè n'he viscut molts. Quan em vaig prometre amb el meu marit, el Ferran Guinart, vam viure moments molt intensos aquí a l'entitat, i també quan vaig perdre al meu pare em vaig sentir molt recolzada per tota la gent de la casa. Un altre moment que recordo és força recent, i és la primera vegada que vam portar el nostre fill Marc al Centre, que des de ben petit ja ha conegut l'entitat i estic segura que ell algun dia també considerarà el Centre com a casa seva.

acceso 25 años
content in contex

Coral Baluern

Per Montse Montagut

La Coral Baluern des de principis d'any ha participat en diferents concerts. A meitats d'abril vam actuar en un cicle de divendres musicals, al Centre Cívic Pere Pruna, convidats per la coral En Clau Vocal que va col·laborar amb nosaltres en la marató de cant coral del curs passat. Va ser molt agradable i es va compartir música de molt diferents estils.

El dissabte 26 d'abril es va celebrar al teatre d'El Centre la 9a edició de la Marató de Cant Coral, amb la participació de 8 corals i un grup de corda, en l'interval comprès entre les 17 i 21'30h de forma ininterrompuda. Cada any es fa amb finalitat benèfica i en aquesta ocasió es va convidar a la Fundació Amics de la Gent Gran, que atén persones grans vulnerables de la ciutat de Barcelona. El grau d'assistència del públic va ser alt i això ens va donar molta satisfacció, malgrat el mal temps que va acompanyar part de la tarda.

Per la Coral Baluern la preparació d'aquesta trobada representa un gran esforç, però a la vegada també una gran satisfacció per la bona convivència que any rere any s'aconsegueix amb les corals participants compartint un espai comú per gaudir de la música. Per nosaltres com a cantaires, aquest dia és un repte d'organització però posa a prova l'esperit de col·laboració que crec que com a grup humà ens cohesiona.

Aquest any ens han acompanyat entre d'altres: coral infantil Notes.cat que van donar una aire fresc i espontani a la trobada, el grup Gospel Barcelona amb interpretacions rítmiques que van contagiar al públic i un seguit de corals d'adults amb repertori molt variat, clàssic i tradicional d'arreu del món. En aquesta edició ens va acompanyar també un grup de corda de l'Orfeó Gracienc. La nostra coral va cloure l'acte amb la seva actuació.

Per celebrar el dia de Sant Jordi, la Coral Baluern va organitzar el Concert de Primavera amb la participació d'altres dues corals convidades: la Coral Veus Clares amb la que ja vam col·laborar en la cantata "Llum de Nadal" al desembre, i la Coral Mare de Déu del Turó de Montcada i Reixac. En aquest concert es va interpretar alguna cançó dedicada a Sant Jordi i ens vam acomiadar amb el cant comú "Amics per sempre".

Continua a la pàgina següent...

Coral Baluern

Continuació...

Aquest mes de maig, la Coral amb molta il·lusió per la novetat que representava per nosaltres, va intervenir com a cor del poble en l'òpereta d'un acte Tibidabo lake, autor de lletra i música Xavier Canut, cantaire de la Coral Baluern. Va ser un èxit de públic i l'obra va agradar molt.

Actualment estem preparant el concert d'estiu de final de curs que celebrarem el diumenge 14 de juny a les 12 del migdia al teatre d'El Centre.

Estimats socis i sòcies animeu-vos a venir a cantar a la Baluern, ens encantaria comptar amb algú de vosaltres el curs vinent.

Dia i hora d'assaig: dimarts de 21 a 23 h a la sala Diamant d'El Centre.
Contacte secretaria d'El Centre: 932181964 de 18 a 21 h.

També podeu comptar amb nosaltres si voleu fer un regal musical a amics i familiars, ja que cantem en casaments, festes i bateigs.

Us desitgem a tots que passeu un BON ESTIU!

Reculls

Per Francesc Cid

Donat que al mes de maig va tenir lloc el Dia de La Mare, voldria fer un homenatge a totes les mares i per això he volgut recollir la hipotètica carta que una mare a la vellesa de la seva vida voldria adreçar al seu fill/lla i que més d'una vegada quan el fill/lla se'n va de casa i comença una nova vida li ha volgut dir perquè se'n recordi que debia una mare que va carregar les nits de diversió per constants transidis. Que va carregar la seva bossa per una borsa de bolquers. Aquella mare, que no li va importar carregar tot per rebre l'amor del seu fill/lla.

Benvolgut/da fill/a:

El dia que em vegis vella et demano, si es pla, que em tinguis paciència. Entén que la vida és un cicle i tots tornem a ser nens. Si quan parlo amb tu repeteixo el mateix 1.000 vegades, no m'interrompis per dir-me: Això ja t'ho vas explicar!. Només escolta'm per favor. Quan vulgui menjar alguna cosa que no em vagi bé per la meua salut, no em cridis, explica'm amb afecte, així com jo t'explicava moltes vegades el dany que feiem els dolços.

Quan vegis la meua ignorància davant les noves tecnologies, dona'm el temps necessari per aprendre i per favor no facis aquests ulls ni aquestes cares. Recorda que jo et vaig ensenyar a fer moltes coses com menjar, vestir-te, pentinar-te i com enfrontar la vida.

El dia que notis que m'estic tornant vella, tingues paciència amb mi i sobretot, tracta d'entendre'm. Si ocasionalment perdo la memòria o el fil de la conversa, dona'm el temps necessari per recordar i si no puc, no et posis nerviós o arrogant.

Tingues present en el teu cor que el més important per a mi és estar amb tu, que em demanis consells i em tinguis en compte. I quan les meves

cansades i velles cames no em deixin caminar com abans, dona'm la meua mà, de la mateixa manera que jo te la vaig oferir en els teus primers passos.

Quan aquests dies arribin, no et sentis trist, ni em facis sentir incompetent. Ajuda'm mentre arribo al final de la meua vida, però amb amor i afecte. M'agradaria que de tant en tant m'abracessis i em donis ànims quan els necessiti. Regala'm flors ara que puc olorar el seu aroma. Digues-me que em vols ara que encara puc escoltar-te. Recorda'm el teu amor ara que puc veure't. Encara que no tingui diners per premiar-te amb un regal, jo t'ho agrairé amb un somriure.

I si se t'omplen els ulls de llàgrimes en llegir això, no et doni pena, això demostra que tens un gran cor.

La seva mare

Societat

Defuncions:

Lamentem comunicar-vos la defunció dels nostres socis:

- Jaume Calvet Piñol
- Dolores Bonet Sanz
- Jaume Arim Suriol
- Jesús Martín Gracia

El nostre sincer condol a tots els familiars.

Volem felicitar:

- Al nostre soci Joan Fort, per haver estat avi d'una nena que es diu Bruna.

- Als nostres socis Anna Aznar i Miquel Izquierdo, per haver celebrat les seves noces d'or.

- Als nostres socis Ferran Guinart i Anna Ramon, per haver estat pares d'un nen que es diu Marc, i als socis Joan Guinart i Rosario Rufino per haver estat avis per segona vegada.

Restaurante

Desde 1874

El Comendador®

C/ COMTE D'URGEL, 87
08008 BARCELONA
TEL. 93 488 30 38

www.elcomendador.com

Restaurante

Desde 1972

la mamma®

C. VILARROEL, 87
08008 BARCELONA
TEL. 93 480 00 58

www.lamamma.es

Viatges i excursions

Per Lluís Martín

LA MORERA DE MONTSANT 21 febrer de 2015

Com que ja fa fred, és temps de grips i de calçotades.

Si, en la sortida clàssica de calçotada, però aquest any la grip va fer estralls en els nostres socis i ... a les nostres sortides culturals.

Amb una mica de retard sortíem del nostre punt habitual, direcció a la comarca del Montsant, fent una parada a l'àrea del Medol per esmorzar i agafar forces per emprendre el camí. Varem arribar a la Cartoixa de Santa Maria d'Escaladei, on ens estaven esperant per iniciar la visita. Aquesta ordre cartoixana va néixer a França, sent el seu fundador Bru de Colònia. Va fer que els eremites, persones dedicades a la pregària i a la meditació però que vivien individualment. La primera comunitat va ser de 12 pares al 1203. Amb els segles va augmentar fins arribar a ser 30 pares. Organitzava i governava el Prior. Per aquets motius, va haver-hi un temps que aquella zona era coneguda com el Priorat. En la desamortització de Mendizábal, el monestir va ser expropiat i els pares el van haver d'abandonar per no tornar-hi mai més.

Després de l'abandó de 140 anys, l'any 1980 el conjunt de les ruïnes cartoixanes va declarar-se d'Interès Nacional. La reforma va iniciar-se l'any 1990. Van mostrar-nos una de les cel·les restaurades. Consta d'un espai de treball i a la vegada de meditació i pregària, i un altre, de cambra menjador i cuina. També un jardí i terreny per cultivar hortalisses així com un safareig per rentar la seva roba. Només sortien un dia a la setmana.

Hi havia un altre grup de persones que eren "els germans" que s'encarregaven de la gestió de la mongia i la conreria, que era l'espai públic exterior al monestir. Un altre lloc també restaurat és una part de la galeria d'un dels claustres.

Continua a la pàgina següent...

Viatges i excursions

Continuació...

Un cop acabada la visita a la Cartoixa, varem emprendre camí cap a Falset per visitar el Celler Cooperatiu. Allí ja hi havia un empleat esperant-nos. Molt amablement, en Blai, va fer-nos entrar dins el celler, construït el 1919, obra de l'arquitecte Martinell, constructor de varies cooperatives de la zona i que són coneguts com les Catedrals del vi. Es caracteritzen per les seves façanes d'inspiració medieval. La façana orientada sempre al nord, perquè mai no hi toqui mai el sol. En espera de la guia, va convidar-nos a prendre un tast del millor vermut de Falset, fet amb 120 herbes aromàtiques. Estava preparada una explicació teatralitzada per en Blai de tot el procés: des de que arriba el raïm, les diferents etapes de fermentació i la creació de l'arquitectura del celler.

Un cop acabat el recorregut per dins del celler, a la sala de tastos, també hi havien preparat unes copes per degustar els vins i a la botiga, per fer alguna compra per portar a casa.

Acabada aquesta etapa, vam pujar al autocar per traslladar-nos al restaurant, on vam degustar una "calçotada" completa, amb calçots, carn a la brasa, flam i sobretot el cafè.

Cap a les cinc de la tarda, retornàrem a emprendre el viatge de tornada cap a Barcelona. Ens vam acomiadar en el mateix lloc de sortida del matí, desitjant-nos una bona Pasqua pels que no ens tornarem a retrobar fins la sortida de Setmana Santa.

SORTIDA DE SETMANA SANTA 2015

MIDI FRANCÈS - Del 30 de Març a l'1 d'Abril 2015 (El Lot, la Dordonya i el Tarn)

Dilluns 30 Març 2015

L'autobús va agafar direcció cap a l'Eix del Llobregne, Berga, túnel del Cadi i la Cerdanya, on varem esmorzar en el parador, per agafar forces i seguir endavant.

Continua a la pàgina següent...

Viatges i excursions

Continuació...

A les 9:30 continuàvem per la carretera cap a Puigcerdà passant per Aix-les-Termes fins a Foix. Amb una breu parada a Foix a mig matí, vàrem poder admirar el domini del seu castell. Vam visitar el casc antic i l'abadia de Saint Volusien, fundada per Carlemany.

Seguidament vam arribar a Pamiers on vam dinar ja en horari europeu. Al sortir de dinar, empenguérem camí cap a Cahors. Un cop arribat allà, amb una guia de la zona, la Claire, vam visitar la ciutat i ella ens va destacar Le Pont Valentré, sobre el riu Lot i que és símbol de la ciutat. Es va construir en el S. XIV. És l'únic pont fortificat que existeix a França. La catedral de la ciutat, està dedicada a Sant Esteve.

Continuàrem viatge fins a Gramat, al departament del Lot, on ens esperava el sopar i el llit. No era un hotel convencional de ciutat, sinó enmig d'un bosc. Talment com un "motel" de les pel·lícules americanes.

Dimarts 31 de març

Després d'un bon esmorzar amb "café français", sortíem a les 8:45 per visitar el "Gouffre de Padirac". És un abisme espectacular. Té una obertura d'accés de 35m. de diàmetre i una profunditat de 103 m. S'hi penetra per mitjà de dos ascensors, que deixen a diferents nivells.

En arribar a un lloc, ens hem de traslladar amb barques i descobrim una meravella d'espectacle: formacions de les pedres calcàries, un affluent del riu Dordonya i aigua de pluja que es filtra per les pedres. Tot això il·luminat amb llums de colors.

El dinar va ser a Rocamadour, al restaurant "El lleó d'or". Com era d'esperar, vam dinar a la 1 del migdia, a l'hora que nosaltres tenim costum de fer l'aperitiu. Però també està bé adaptar-se als costums dels llocs on ets foraster. Una guia local, va portar-nos cap a l'ascensor per pujar a l'església de Sant Salvador.

Va començar explicant l'origen de la ciutat de Rocamadour i del seu primer habitant Sant Amadur. Vam entrar a l'església de la Mare de Deu de Rocamadour, on vam conèixer la seva història i els seus miracles i la gran devoció que, tant a França com a tot el món, es professa a aquesta Verge.

Varem agafar el bus per traslladar-nos a Sarlat, una interessant ciutat medieval que va créixer al voltant de l'abadia benedictina i que les autoritats actuals han procurat fer-la habitable sense perdre el seu encant medieval. A les 18:30 vam emprendre el viatge de retorn cap a l'Hostellerie du Causse, a Gramat.

Continua a la pàgina següent...

Viatges i excursions

Continuació...

Dimecres 1 d'abril

Emprenguérem camí direcció a Albi. Aquesta ciutat i els seus entorns va acollir la major part dels còltars albigesos i es va convertir en el centre d'aquesta doctrina.

Allà teníem prevista la visita a la catedral de Santa Cecília i al museu del famós pintor Toulouse Lautrec, fill d'aquesta ciutat.

El museu està situat a l'antic palau episcopal, el palau de la Berbie, un edifici emblemàtic. Només van explicar-nos les pintures més importants, donant-nos tota mena d'explicacions, doncs Toulouse Lautrec a l'edat de 6 anys ja feia uns grans dibuixos. A l'interior de la catedral de Santa Cecília, vam quedar bocabadats per les grans dimensions de l'edifici: 113 m de llargada, 35 m d'amplada i 40 m d'alçada.

uEns vam dirigir cap al restaurant, situat a la rue de Toulouse Lautrec, on havia nascut el famós pintor.

Ja havien acabat els dies de vacances de Setmana Santa. Havíem passat uns dies molt bons amb una bona harmonia, companyia i amistat.

Llibrefòrum

Per Muntsa Farré

Rastres i estralls de la 1ª Guerra Mundial

Al Llibrefòrum, hem dedicat els mesos de febrer i abril al rastre literari de la Primera Guerra Mundial amb dues novel·les breus i ben contrastades.

La primera que vam llegir va ser 14 de Jean Echenoz, publicada el 2012 segurament en motiu de la propera commemoració del centenari d'aquest primer gran conflicte que va devastar i transformar Europa. Cansats d'haver llegit molt sobre les impressions i els efectes de les guerres, el primer que ens va sorprendre d'Echenoz va ser el seu estil laconic. Tot són fets, no descriu emocions ni sentiments. No cal, el lector és capaç de viure'ls tràgicament a partir de l'espectacle que les descripcions ofereixen. Una forma molt senzilla de descriure un drama molt gran. Ens ho transmet tot: la resignació amb què arriba la mobilització, la interrupció de les vides dels que hi van i dels que es queden, el

llast de la motxilla que la pluja amara, el ense de color blau brillant que esdevé diàfan, les morts heroiques però sobretot les innecessàries, les casuals... L'alegria d'haver perdut un braç com a signe de meta per a un individu que veu en la minusvalidesa la garantia de seguir amb vida, la corrupció de les fàbriques que abarateixen els materials amb què els soldats es vestiran, els pobles que resten habitats només per dones, infants i vells. Esfereïdor i escrit.

La segona que vam llegir va ser El viatge al passat, de Stefan Zweig, molt més dolça que la primera, publicada el 1929. Aquesta és una novel·la d'amor que reflecteix com el pas del temps deixa llast en les relacions i com la 1a Guerra Mundial va marcar un abans i un després en el pensament humà i en la forma de relacionar-nos els uns amb els altres. El protagonista és un enginyer d'origen molt humil que entra a treballar al servei d'un home ric però invàlid que l'instal·la al seu domicili. Entre aquestes quatre parets esclata la passió adúltera entre el jove i l'esposa del seu cap però, tal i com marcaven les normes socials, el capteniment dels dos no altera cap llei moral. La Guerra provoca un llarg parèntesi en les seves vides i quan els dos enamorats es retroben s'adonen que el temps els ha deixat senyals profunds. Bona lectura!

tv
tècnics

estalvia reparant els teus aparells

instal·lació i reparació d'antenes TDT i satèl·lit

Travessia de Sant Antoni, 21

93 237 38 67 - 605 84 04 27

tvtecnics@gmail.com

+ de 20 anys
de servei

servei a domicili

Llegendes catalanes

Per Josep Aquilina

Llegenda de Sant Miquel del Fai

Sant Miquel del Fai és un santuari que es troba situat als Cingles de Bertí, al terme municipal de Bigues i Riells, al Vallès Oriental. Fou en els seus inicis una església cristiana dedicada a l'arcàngel Miquel, i posteriorment es reconvertí en monestir, funció que tingué des del segle X al XVI.

Segles abans de la nostra era, la vall del Tenes era un lloc habitat per adoradors de la deessa de l'amor, Venus. Els indrets preferits dels quals per residir-hi eren les muntanyes verges, plenes de boscos, torrents, gorgs i salts d'aigua. Així doncs, l'entorn dels Cingles de Bertí resultava un emplaçament ideal per a aquests adoradors de la deessa, de manera que era habitual veure córrer per aquestes contrades homes i dones nusos, fades i nimfes, tots embriagats de l'amor insuflat per Venus.

Però després de la mort de Crist a la creu els seus seguidors començaren a difondre la paraula del Senyor per tot l'Imperi Romà, per tal de netejar-lo de paganismes. Aquests primers cristians, al límit de l'extenuació degut a les persecucions per part de les autoritats de l'Imperi de les quals eren víctimes, trobaren un mur insondable en la seva tasca de propagadors del cristianisme a la vall del Tenes, plena d'éssers immortals. D'aquesta manera, l'arcàngel Miquel, el de més alt grau d'entre tots els arcàngels,

Sant Miquel del Fai

hagué d'encarregar-se personalment de la purificació de la vall del Tenes. Així doncs, equipat amb una armadura de general romà, per darrere la qual emergien les seves lluints ales angelicals, i armat amb l'espasa i la llança, baixà dels cels als Cingles de Bertí amb l'objectiu d'eradicar l'adoració a la deessa Venus i difondre la paraula veritable. L'arcàngel convertí homes i dones dirigint-los dolces paraules plenes de fe; no obstant, aquells qui es trobaven tan posseïts per l'amor de la deessa que era impossible que en algun moment de la seva vida es convertissin, eren travessats per la seva llança o tallats per la seva espasa. Finalment, l'arcàngel s'enfrontà a les nimfes i fades que poblaven la zona. No podien ésser convertides al cristianisme, ni tampoc podia donar-les mort, doncs eren immortals, de manera que l'arcàngel decidí enfonsar-les al fons dels gorgs. En acabada la seva feina, l'arcàngel tornà als cels a esperar el dia del Judici Final, en el qual serà jutge.

Els conversos, agraïts a l'arcàngel per haver-los alliberat del paganismes i portat la salvació i la veritable fe, construïren una església dedicada a ell, presidint tota la vall, a la qual també donaren el seu nom.

Però les nimfes i fades continuen encara vivint al fons dels gorgs, i els seus cants es poden escoltar les nits de lluna plena, tractant d'atreure l'atenció de qualsevol que pugui escoltar-les. Si algú s'apropa als gorgs i intenta ajudar-les, és arrossegat al fons per sempre més, amb elles.

Grup de Teatre

Per Joan Guinart

A l'hora d'escriure aquesta crònica, haurem tancat la temporada i això em permet fer un balanç general.

Probablement, com altres temporades, aquesta ha estat molt completa amb tot tipus de gèneres i varietat d'estils... musical, drames, comèdies, clàssics en català i castellà i la cirereta del pastís... el Taller de teatre...sobretot pel que representa com a continuïtat futura del nostre grup. I el balanç, és més que positiu.

No vull entrar a valorar el resultat de les representacions ja que això correspon als espectadors, que per cert, amb els seus aplaudiments i per tant amb la seva presència ja ens han expressat les seves sensacions; però sí que entraré a valorar Éla feina que tot això ha representat... molta feina, planificació per part dels directors... compromís per part dels actors, la feina de la junta... però avui vull centrar l'agraïment molt especial a un col·lectiu del grup de teatre que sovint passa desapercebut per molta gent i que són primordials a l'hora de posar en escena una obra de teatre... l'EQUIP TÈCNIC.

Pensa sovint Èl'espectador les hores de feina que porta il·luminar correctament l'escena? Seleccionar i executar una peça musical, que dona ambient i força a una escena i que entri just en el moment que ho ha de fer? Pensem en els companys que llibre en mà, assaig rere assaig, i durant les representacions, es fan càrrec del seguiment de l'obra per donar a l'actor la seguretat que representa saber que si tens un dubte o un problema allà està l'apuntador per donar-te el cop de mà?

Pensem en la feina dels regidors, que han de tenir a punt tots els estris que pot necessitar l'actor durant la representació?... Imagina haver de llegir una carta en escena i que no la portis a sobre perquè el regidor no t'ha recordat que l'has de dur a sobre!... o que hakis de tallar pa a escena i no hi hagi ganivet!

A tots vosaltres que feu possible que això no passi.....MOLTES GRÀCIES!!

I ja per acabar, fer-vos saber que aquesta temporada el nostre grup de teatre ha sortit de concurs amb la obra TERRA BAIXA, d'Àngel Guimerà, on s'han aconseguit els premis relacionats a continuació:

CONCURS DE TEATRE CIUTAT DE CALELLA

- 3er Premi al millor actor de repartiment: *Carlos Pablos*
- 3er Premi a la millor actriu de repartiment: *Mar Franco*
- 3er Premi al millor actor principal: *Joan Vallès*
- 3er Premi a la millor direcció: *Joan Guinart*
- 3er Premi a la millor Companyia: *"Grup de Teatre El Centre"*

CONCURS DE TEATRE CIUTAT DE CANET

- 1er Premi de la votació Popular: *Terra Baixa*
- 2on Premi a la millor actriu de repartiment: *Mar Franco*
- 2on Premi a la millor actriu principal: *Dolores López*
- 1er Premi al millor actor principal: *Joan Vallès*
- 1er Premi a la millor Companyia: *"Grup de Teatre El Centre"*

Grup de Teatre

**MELINDA
&
MELINDA**

**ROMEU
I
JULIETA**

**TOC
TOC**

Grup de Teatre

LAS TRECE ROSAS

HISTÒRIES

ACUDIT

Un senyor decideix averiguar què és el que fa un empleat seu que, cada dia, surt al carrer al voltant de les 11 i torna cap a la 1 del migdia. Contracta a un detectiu i al cap d'una setmana, aquest li diu:

- Cada dia, a la mateixa hora, agafa el seu cotxe, va a casa seva, fa l'amor amb la seva dona, es fuma un dels seus cigars...i torna al treball.
- Ah, menys mal, em creia que estava fent quelcom dolent durant tot aquest temps...
- Em sembla que no m'ha entès. Et vaig a tutejar, saps?: Agafa el teu cotxe, va a casa teva...

Històries de la Vila de Gràcia

Per Josep Mª Contel

La Fonda de la Unión, també dita Fonda dels Ninots

A mesura que guanyava en importància en el segle XIX el carrer Gran de Gràcia, al seu voltant es van instal·lar diferents fondes, restaurants o cases de menjar. Una d'aquestes fou la Fonda de la Unión ubicada on avui hi ha el restaurant Fres Co, en el número 32 del carrer Gran. Un negoci familiar que durant anys va portar en Lluís Barrillón i Polina, al casar-se amb la filla del seu propietari.

Aparador de la Fonda - D. Juan Tenorio

Un costum d'aquella època entre les fondes era el d'exhibir en els seus aparadors com a reclam els plats del dia. I a la Fonda de la Unión, aquesta feina de preparar els plats i fer les diferents cartelleres cada dia, fou encarregada a Lluís Barrillón. Un treball sense gaires complicacions i gairebé repetitiu doncs al final del que es tractava era de substituir uns plats per altres i poca cosa més. Però als pocs mesos d'anar fent aquesta feina, un bon dia se li va ocórrer fer un cap de burro amb un pebrot, una figura que va acabar col·locant-la en un dels aparadors. I aquest va ser punt d'inici d'una tradició popular de fer petites obres d'art sobretot amb productes d'alimentació, que va començar el 1896 i va durar fins el 1919, quan l'edifici que acollia la fonda fou enderrocat. Unes construccions fetes curiosament amb tota mena de verdures i altres elements propis de la fonda, com: els pebrots, les mongetes tendres, les patates, els moniatos, les albergínies, el bròquil, les pastanagues, els enciams, les escaroles, les cols, els naps, les carxofes, les panotxes de blat de moro, etc. i que en el moment de donar forma als personatges Barrillón les realitzava amb una precisió rellotgera.

Construccions efímeres que abraçaren tota mena de personatges de l'època, populars, polítics, prohoms, etc. com: Santiago Rusiñol, Àngel Guimerà o Alberto Llanas; la dona de la bola de les mosques, el tio cadiraire, en Lluís de la sopa, la Monyos, en Girona pobre, el Moro de la Rambla, etc., - personatges populars de l'època-. Així com també recreant diferents festes tradicionals, com: les caramelles, les colles de Sant Medir, els entremesos de la processó del Corpus, Don Juan Tenorio, o diferents actualitats, com una reproducció del funicular del Tibidabo, construït detalladament o altres com el Parc Güell, un envelat, el teatre del Bosc, la plaça de Catalunya segons el projecte ornamental d'en Padró, un banquet al Palau de Belles Arts en honor del mestre Guimerà, entre altres escenes festives o quotidianes.

Un costum el d'exposar aquests ninots, que va acabar donant a l'establiment el nom popular de Fonda dels Ninots i que va aplegar durant anys a centenars de persones davant dels seus aparadors.

**LA
MULTITENDA
FERRETERIA**

c/ Igualtat nº 35 L'Hospitalet Tel. 93 335 80 09
Email. info@lamultitenda.com
www.lamultitenda.com

DES DE P3 A CICLES DE GRAU SUPERIOR

SALLE GRÀCIA AMB LA CULTURA

La **Salle**
Gràcia

www.lasallegracia.cat

ENSENYAR, EDUCAR, FORMAR

PLACES DISPONIBLES
Informa-t'en

lasallegracia@lasalle.cat 932.922.118

ENS HAS DE CONÈIXER

Saps dir-ho en català?

Per Marta Bago

La paraula retortijón . Direm retortilló o torçó. Chiringuito es diu guingueta. Mequetrefe, serà manefla. Tirachinas es diu tirador o mandró. Habladurías són enraonies. Inmiscuirse potser no ens grinyola, però és incorrecta i s'hauria de dir immiscir-se o maneflejar.

Tothom sap què és una cosa de pacotilla però no sap què és una cosa de nyigui-nyoguí. I res d'entre pitus i flautes sinó entre naps i cols. Una cosa que no és ni chicha ni limoná, és una cosa que és mitja figa.

El rocío sabem que es diu rosada, però quan es glaça i es fa escarcha? Llavors es diu gebre o gebrada. Armar la marimorena és armar un sagramental! O bé armar un sarau.

Txungu eh! Veus, aquesta és una altra, el fet de catalanitzar-nos les paraules encara que sovint en coneguem la traducció correcta. Els hi posem una "u" al final i ens quedem tan amples. Txungu, guarru, cuentus txinus (sopars de duro és fantàstic), tingladu, arreglu, apanya, txantsullu (martingala o tripijoc) txulu, txivatu (delator, espieta o portanoves), suelta (xavalla o, si vols fer-ho més fàcil, canvi), i la nostra preferida; el buena. Aquesta la diu tot Cristu. Jo també eh? Com vale, o catxundeix, o txurrada, o escaquejar-se, com si quedés malament dir (d'acord, desori, poca-soltada o desentendre's). I els nens, volen que els portis als caballitos, no als cavallets.

La yema del dit és el palpis o el tou del dit. Els nudillos són els artells o els nusos dels dits. A la espinilla se li diu canyella o canella. A la rabadilla rabada o carpó. A la pantierrilla panxell o tou de la cama. I al empeine, empenya. En fi, que en català també pot dir-se tot. És un idioma bonic i ric, i som només nosaltres els que l'empobrim. De consol, sempre ens quedarà el 'Déu n'hi do', que no només és intradufble sinó que és molt difícil de definir. Si ens estiméssim més la nostra llengua i no ens la deixéssim contaminar tant pel castellà, a Catalunya, li lluiria més el pèl (otro gallo nos cantara). Gràcies pel teu suport al català!

Història de l'Entitat

Per Glòria Soto

Recentment s'ha editat el número cent de la Revista del Centre i per aquest motiu ens proposem fer una mica d'història del seu recorregut començant pel primer exemplar que surt el gener de 1924.

L'Or i Flama neix com un butlletí de caire cristià, amb una portada que diu: "Déu Vos Guard" dedicada als socis del Centre i a la resta de companys de premsa de les Societats Catòliques existents al moment. El seu ideari social està inspirat en Crist i L'Església. En l'escrit es fa referència als orígens del nom de la revista, "L'estàndard que en temps medievals portaven els monjos de l'Abadia de Sant Dionís de França" i en el mateix es recolza que en els actes col·lectius que l'Entitat realitzi, la finalitat religiosa sigui present. Ho signa Marcell Garriga, Rector Consiliari del C.M.

Com és lògic el primer article porta per títol: "EL CENTRE MORAL INSTRUCTIU DE GRÀCIA, FINALITAT I OBJECTE". Està redactat pel Sr. Josep Casajosa i Oliver qui recorda que el proper 2 de febrer del 1924, fa 55 anys de la Fundació del Centre, que va tenir lloc a la Vila de Gràcia, el 2 de febrer del 1869. En un dels paràgrafs es diu textualment: "Preguem per tots els socis i especialment pels que foren Presidents, Llobet, Ribambau, Segarra, Fortuny, Pareja i Vallet...". El text és essencialment religiós i acaba afegint: "siguem dignes socis del Centre i mentre posem tots els mitjans possibles per a l'eficàcia del seu apostolat, preguem al bon Jesús i esperem el fruit que, per la seva gràcia i protecció, ens ha de pervenir".

En el apartat NOTICIARI es publica el següent acord:

- "Les cinc mil pessetes que d. Lluís Cortada i Cortada (a C.s.), soci que fou del Centre, ens llegà en son testament, han segut destinades, per acord de la Junta Directiva, a la cancel·lació parcial del deute que el Centre té contret amb el Banc Hipotecari d'Espanya. L'entrega de l'expressada quantitat al senyor delegat del Banc, a Barcelona, fou feta el dia 30 del propassat novembre".

En el meu recorregut en aquest any de 1924, m'ha semblat oportú recollir dues notícies que apareixen respectivament, l'una, a la revista de juny amb ocasió de la festivitat del Corpus; i l'altra, a l'agost, amb motiu de la Campanya que el Centre portava realitzant anys enrere a favor de la creació a Barcelona d'un Hospital per a malalts incurables. Aquesta iniciativa va donar com resultat que D. Miquel Albà i Andreu donés en el seu testament els diners necessaris per la construcció d'un Hospital.

Continua a la pàgina següent...

Història de l'Entitat

Continuació...

"Com cada any, assistirà el nostre Centre, en corporació i amb les seves escoles, a la solemnia Processó del Corpus de la nostra exvila que enguany eixirà el diumenge, dia 22 de juny, de la Parròquia de Sant Josep (Josepets). La Bandera del Centre, que anirà seguida de la Banda de la "Joventut Filharmònica, serà portada pel soci N'Antoni Comas i Bordas, essent cordonistes els socis En Josep Baguñà i Subirana i En Josep Banyeras i Monegal. Reunió a dos quarts de cinc en punt, a l'estatge social amb la insignia de soci. La cera es facilitarà gratis.

La Junta Directiva recorda a tots els socis el rigorós deure d'assistir a la processó, i espera que tots hi assistiran no sols per a complir un precepte reglamentari, sinó per a donar públic testimoni de la nostra religiositat i de la veneració que devem a Déu Nostre Senyor en son august Misteri de l'Eucaristia".

"Aquestes dades demostren la desproporció existent entre el creixement de la Ciutat en tots els ordres i el servei hospitalari. Quan Barcelona comptava amb 50.000 ànimes tenia un Hospital amb 900 llits; ara que està frec a frec del Milió, segons les darreres estadístiques, compta únicament amb 1.900. A Barcelona li falten encara, per posar-se a to amb les seves necessitats uns 3.000 llits hospitalaris. Això ho sabem i ho palpem a cada moment els que tenim cura de l'administració d'aqueixes Santes Cases. Tant a Santa Creu com al Clínic, són més, cada dia, els malalts que no troben llit que els que ingresen, i això una Ciutat que té fama de generosa i de caritativa no ho pot permetre, car la seva responsabilitat és gran davant de Déu i de la Societat".

L'Or i Flama té com antecedent "El APOSTOLADO SEGLAR", "la revista del Centro Moral Instructivo de Gracia que es publicava ja al inici de 1900.

Com fets informatius en aquest any, he volgut destacar:

La constitució de la Compañia Telefónica Nacional de España, L'inici de "Radio Barcelona", la primera ràdio a Espanya. La fundació de "La Revista de Catalunya" per Antoni Rovira i Virgili.

Em sembla oportú acabar aquest primer recull amb una cita de Sant Francesc de Sales que diu: " L'essència de la perfecció consisteix en complir bé el deure del moment present ". Per això, ja complet el meu, desitjo que aquestes primeres pinzellades agradin a tots els socis.

rosso Porpora pizzeria

Martes - Domingo 13,30 h - 15,30 20 h. - 24 h.

c/ ros de olano, 4 bis. 08012 ben - Tel. 93 170 46 12
facebook/RossoPorpora15

Tennis taula

Per Oriol Lluveras

Els jugadors

Subcampions dobles + 50 anys

3ers classificats equips+ 50 anys

Fase ascens 2ª Nacional

Ascens a veterans 2ª B

Annabel

Floristeria

Obert:

De Dilluns a Dissabte,
de 9 a 21 h.

Diumenges i Festius,
de 10 a 15 h.

Gran de Gràcia, 125
Tel. 93 218 34 80
Fax 93 217 72 39

c/ Astòries, 15
Tel. 93 257 09 40

c/ Boga, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 93 179 43 21

Cartes des del tercer pis

Per Joan Galcerán

Benvolguts amics:

L'any 2015 ha començat molt bé pels escacs del Tres Peons. A la Lliga catalana hem sigut el club amb més presència amb 9 equips, darrera nostre; Peona i Peó, Sant Martí i Olot han aconseguit fer-ne vuit.

Però a més de la quantitat, també hem posat la qualitat, aquest campionat ha esdevingut la millor de les 43 participacions del Tres Peons en aquesta competició. El primer equip s'ha mantingut a la Divisió d'Honor, la màxima categoria dels escacs catalans, ocupant el setè lloc dels setze que la formen, i el segon equip, ha estat campió del seu grup a 2ª divisió, aconseguint l'ascens a primera. Els resultats dels dos equips són els millors del seu historial des del 1972, any en que varen jugar per primera vegada. Per completar aquests èxits, els altres set equips han pogut mantenir tots les seves categories. Hem disputat 80 encontres a la fase regular dels que n'hem guanyat 45; 10 han acabat amb empat i 25 amb derrota. I s'han jugat un total de 606 partides, 253, un 41,47%, han resultat favorables als nostres jugadors, 130, un 21,45% han acabat amb taules i en 220, un 36,30%, hem hagut de rendir el nostre rei.

No hi ha cap dubte que el factor humà ha estat la palanca que ha fet donar aquest salt qualitatiu. Noranta jugadors han format part dels nostres equips i, d'aquests, disset ho han fet per primera vegada al Tres Peons.

Pel que fa als tornejos oberts que organitzem, estan encaminats amb èxit els seus reptes. El Vila de Grècia per majors de 55 anys s'ha consolidat plenament els dilluns a la tarda, passant dels 60 participants de l'any passat als 81 d'aquest. El

Tupinamba dels dimecres a la tarda, que ha acabat fa pocs dies, hem hagut de tornar a posar el cartell de "complet" amb 113 jugadors i fer llista d'espera, quan l'any passat hi varen participar 93 persones. El Bicolor, també a la tarda dels dimecres s'ha mantingut estable (55 aquest any per 53 l'anterior) i ha entrat amb força l'Obert d'Escacs Actius que en la seva primera edició, amb jornada de matí i tarda de diumenge, va reunir 85 participants. L'Obert Tres Peons és l'excepció que confirma la regla amb només 61 jugadors, segurament jugar escacs els divendres al vespre ha deixat de ser una opció engrescadora.

Continua a la pàgina següent...

Cartes des del tercer pis

Continuació...

Estem molt a prop d'aconseguir la nostra fita de fer a Barcelona, el que el Marshall Chess Club fa a N.York, que és oferir competicions d'escacs tots els dies de la setmana.

I per arrodonir-ho, el treball dels monitors a l'escola d'escacs continua donant fruits, el nostre equip sub 8 s'ha classificat tercer als Escolars de Barcelona.

Hem fet el cim? No és una pregunta retòrica, tot i que podria ser-ho perquè es impossible respondre-la, de fet no podem saber si hem fet el cim perquè aquest no sabem on és, però està clar que hem pujat molt amunt, on mai havíem arribat abans. Si algú ens ho hagués pronosticat abans de començar l'any, l'hauríem pres per boig o per bromista, però aquesta és la nostra realitat al 2015.

Com diuen els experts en gestió empresarial, els resultats no són el més important, el més important és com s'han aconseguit. Posar en valor l'esforç dels qui fan que sigui possible aquesta activitat és més positiu encara que emmirallar-nos en el que s'ha aconseguit fer.

M'acomiado tot recordant-vos que, al tercer pis, els escacs us esperen.

Salutacions cordials.

Història del cristianisme

Per Mn. Antoni Matabosch

INICI DEL DIÀLEG ENTRE LES CONFESSIONS CRISTIANES

En la llarga història de la humanitat, sempre hi ha hagut persones i grups, religiosos o no, que han parlat i, sovint, s'han entès. Però podem afirmar que fins fa un centenar d'anys, amb algunes excepcions més antigues, no s'inicia un model nou d'acostament i d'entesa entre les tradicions religioses que hem anomenat «diàleg».

Anteriorment, el més freqüent eren altres models més primaris de relacions. L'actitud més simple és l'aïllacionista, que consisteix en ignorar les altres realitats religioses com si no existissin. Un segon model és l'universalista o egocèntric, que és propi dels grups religiosos que pretenen tenir tota la veritat i cerquen només l'expansió. Un tercer model és el de la controvèrsia i la confrontació, que sovint implica violència i que pretén la conversió o la persecució. Finalment, el model de coexistència o tolerància, que és un primer pas civilitzat.

Fa cent anys, però, l'ecumenisme fou la punta de llança d'un canvi de paradigma de les relacions religioses: promogué el diàleg ecumènic entre cristians. Diverses circumstàncies confluint i van fer possible aquest canvi. El segle XIX és un període d'obertura del món protestant europeu especialment a l'Àfrica i a l'Àsia. És l'època de l'expansió colonial, que va anar acompanyada, per bé i per mal, per l'evangelització i per l'establiment arreu de les confessions cristianes històriques (anglicana, luterana, reformada, metodista, baptista...). Els missioners protestants experimenten amb tota la cruïra el drama de les divisions. S'adonen que africans i asiàtics desconfien del missatge cristià perquè el veuen predicat des de confessions dividides i enfrontades. «Prego pels qui creuran en mi per la seva paraula; que tots siguin un: com vós, Pare, sou en mi i jo en vós, que ells també siguin u en nosaltres, a fi que el món cregui que vós m'heu enviat» (Jo 17,20-21). S'adonen que la divisió entre cristians és contrària a la voluntat de Crist i que la unitat és la condició indispensable per a la missió.

Aquesta inquietud creixent desemboca finalment en una trobada de 1.500 missioners protestants de diverses confessions, a Edimburg, l'any 1910. Experimenten la dificultat d'aconseguir-la i finalment decideixen ajudar-se en peu d'igualtat en el camí de la unitat. Als anys vint del segle passat sorgeixen tres moviments de recerca de la unitat: el Consell Mundial Missioner (unitat per a la missió), Vida i Acció (col·laboració al servei de la societat) i Fe i Constitució (unitat doctrinal). El 1948 es fusionen i creen el Consell Mundial de les Esglésies, que recull el treball ja fet i impulsa i estructura el nou camí vers la unitat de les esglésies cristianes. Ja no es tracta de vèncer o convertir a l'altra (de grat o per força), sinó de caminar junts, sense imposicions, amb profund respecte, pouant en els orígens comuns de manera que hi hagi una renovació continua, establint un diàleg en profunditat en que els uns i els altres aprenguin, per així anar convergint vers la unitat perduda.

Dòmino

Per Alfred Casas

Benvolguts amics:

El passat mes de juny es va poder celebrar la final del Campionat de Dòmino. Ho dic així perquè hem tingut alguns entrebanes durant el curs, com les malaurades defuncions dels nostres grans amics Jaume Calvet i Jesús Martin, a qui tots recordem i que no van poder començar el torneig. Després van venir les malalties d'en Marsal i en Luque, que els van obligar a retirar-se i als que vam cobrir amb les incorporacions dels companys Safon i Centeno.

Al final de tot, vam aconseguir acabar el torneig, i perquè en quedi constància passem a detallar-vos la classificació del torneig social 2015:

Va ser campiona, amb una gran puntuació, la parella formada per Eugeni Colomer i Joan Franquet, i a molt poca distància en segona posició, es va situar la parella Ramón López – Alfred Casas. Completant el podi en tercera posició, va estar la parella formada per Josep Bach i Joan Pérez.

El torneig va començar amb unes 15 parelles, que van ser les següents:

Mercè Bofarull – Marisa Colomer i Mercè Herrera – Dolors Santiago i Josefa Pi com a parelles femenines. Com a mixtes, vam tenir Teresa Faura – Enric Puyoles, Montserrat Mercader – Manel Sayerza i Josefa Pi – Manel Amill. Les restes estaven formades per parelles masculines: Joaquim Obón – Carles Oliver, Elpidio Blanco – Salvador Peiró, Joan Tonda – Francesc Delhor, Manuel Luque – Vidal Medie, Ricard Pérez – Salvador Mercader, Josep Me Tey – Joaquim Marsal i Lluís de Senespleda – Maurici Ferrer. També vam comptar amb

la col·laboració dels senyors Vicent – Safon i Manolo Centeno com a suplents.

El repartiment de premis i el sopar pertinent el comentarem més endavant!

Recordem als socis que som la secció d'el Centre més jove, no pels seus components (la majoria avis) sinó pel temps que fa que es va constituir. Però possiblement som la secció amb més experiència, donats els anys que fa que els seus membres han nascut (deixem a banda les senyores, que no tenen edat). Dit això, recomanem a tots els socis que ho desitgin, que s'animin a jugar partidetes d'aquest joc tan bonic, ja que a més de fer exercici amb la memòria i que és gratuït, et dona dret a petar la xerrada amb els amics.

Repeteixo, amics socis! Veniu a jugar al dòmino que us ho passareu molt bé!

Racó poètic

Per Adriana Vidal

Orgull

Quan tanqui la porta
llançaré la clau,
respiraré a fons
i seguiré caminant

Llum

Quan et vingui a veure
sé que portaràs el vestit estampat,
et donaré una flor blanca
perquè la llueixis en el teu cabell daurat.
M'asseuré al teu costat
i el silenci dirà
el meu pensar.

Silenci

Em fan mal els ulls
de tant plorar
i la gola la tinc seca
de tantes paraules
que m'he empassat.

PRIMER AMOR De Joan Margarit

En la Girona trista dels set anys,
on els aparadors de la postguerra
tenien un color gris de penúria,
la ganiveteria era un esclat
de llum en els petits miralls d'acer.
Amb el front descansant damunt del vidre,
mirava una navalla, llarga i fina,
bella com una estàtua de marbre.
Com que els de casa no volien amos
vaig comprar-la en secret i en caminar,
la sentia, pesant, dins la butxaca.
A vegades l'obria a poc a poc
i sorgia la fulla recta i prima
amb la conventual fredor de l'arma.
Presència callada del perill:
Vaig amagar-la els trenta primers anys,
rere llibres de versos i després
dins un calaix, entre les teves calces
i entre les teves mitges.
Ah, a punt de complir els cinquanta quatre,
torno a mirar-la oberta al meu palmell,
tan perillosa com a la infantesa.
Sensual, freda. Més a prop del coll.

POE
SIA.

Consultori

Per Dani Mejías

Com castigar els fills.

Cada dia veiem com un problema quotidià s'agreuja a poc a poc; la disciplina dels fills. No volen estudiar, no volen endreçar les seves coses, no volen fer les tasques que toquen, cada tarda és una baralla contínua per fer que obeeixin alguna de les normes de casa. A vegades pensem que ho hem provat tot; tancar-lo a l'habitació, prendre-li el mòbil, treure-li la consola, deixar-lo sense l'ipad, fora la televisió, amagar-li l'ordinador... I sembla com si res d'això funcionés.

Els castiguem durant setmanes, mesos... I tot i això el seu comportament desafiant persisteix.

Aquestes dinàmiques és vital que canviïn. Molts cops caiem en errors que no sabem que entorpeixen la imposició de la nostra autoritat. És per això

que proposo alguns consells per tal de millorar aquestes situacions:

1. Nosaltres som l'autoritat i s'ha d'obeir el que diem, això ho hem de tenir ben clar i creure'n-ho.

2. Les normes no es debaten, son competència

dels pares. Si els fills s'enfaden, hauran d'aprendre que al món no sempre ens sortim amb la nostra; és una de les lliçons més important que els hem d'ensenyar als nostres fills.

3. La negociació vindrà a l'adolescència, no abans, i sota termes molt concrets:

- a. S'ha de respectar als pares durant la negociació, si no és això, no es negocia.
- b. Els pares estableixen uns mínims a obeir indiscutibles.
- c. Hi ha una penalització per no complir la part acordada.
- d. A la negociació cedeixen les dues parts; els pares i els fills: si les dues parts son inamovibles no funcionarà.

4. Els fills han de fer cas a la primera. El que ens desgasta molts cops no és que no obeeixin, sinó que obeeixin després de repetir les coses mil cops. Per tant, el càstig no ha d'arribar després de repetir les coses cinc o sis vegades, sinó després de dir-ho un cop.

Continua a la pàgina següent...

Consultori

Continuació...

5. La disciplina dol més als pares que als fills. No ens prenguem com a un tema personal el que els nostres fills s'enfadin amb nosaltres per exercir disciplina; és el més natural. Potser en aquell moment es sentirà rabiós cap a nosaltres, però quan creixi es sentirà agraït d'haver-lo educat en valors i per tal de ser una persona forta. Mai agrairan que els convertiu en nens i nenes febles que es desmunten quan alguna cosa els va malament i tot els sembla feixuc.

6. No els estalviem problemes: Aquells problemes que els hi estalviem ara, es multiplicaran després. Hem de procurar que siguin autònoms i per això els hem d'encarar amb les seves pròpies confusions i errades. Per exemple, si s'oblida d'apuntar els deures que sigui ell que s'esparilli a trucar als seus amics o a enviar whatsapps per tal d'assabentar-se'n.

7. Els càstigs han de ser breus però intensos. Si els castiguem per no portar els deures fets durant una setmana, és difícil que associïn el càstig amb el que han fet malament, es desgasten, i si ho tornen a fer ja estan castigats i ens hem d'inventar un càstig nou. És molt més profitós que el càstig sigui breu, però que causi un bon impacte. I a poder ser, relacionat amb el que ha passat. Per exemple:

a. No fa els deures perquè es queda mirant la TV: el sopar se serveix a les 21, si no ha acabat els deures aleshores, aquella nit no sopa.

b. No posa la roba bruta al cubell de la roba bruta: no se li renta la roba fins que ho faci. Quan no en tingui entendrà la necessitat de fer-ho.

c. No ha llençat la bossa: Li deixem la bossa de la bossa a sobre el seu llit, dins dels llençols; que no pugui dormir fins que no els llenci. Si els llençols li fan pudor a bossa, serà ell/ella que ho hagi de rentar. Ha d'assumir les seves conseqüències (alhora aprendrà a fer servir la rentadora).

Riure, és un bon remei!

Per Josep Aquilina

Els amish

Els amish són una comunitat religiosa, d'origen menonita, que viuen als Estats Units. Rebutgen les comoditats i les costums modernes i mantenen hàbits i tradicions de la vida rural europea del segle passat. Vaja, el que es diu una gent prou especial.

Un dia, un nen amish i el seu pare varen anar a un centre comercial de la gran ciutat. Allò era nou per a ells i tot els hi semblava enlluernador. Tot el que havia en aquell lloc els deixava bocabadats, especialment dues parets metàl·liques brillants que es separaven i s'ajuntaven. Es tractava de les portes automàtiques d'un ascensor.

Tot astorat el nen li pregunta al seu pare:

- Pare, què és això?

El pare, que mai havia vist un ascensor, li contesta:

- Fill meu, en tota la meua vida he vist res igual! No sé què és!

Mentre el pare i el fill resten amb la boca totalment oberta, una senyora vella, gorda i molt lletja, s'apropa a aquelles parets que es mouen i prem un botó. Les parets brillants s'obren ràpidament i la senyora les travessa entrant dins d'un petit habitacle. Les parets es tornen a tancar i els dos amish veuen com uns petits números circulars que estan damunt d'aquelles parets, comencen a encendre's de manera seqüencial. Després d'arribar al número més alt, les llums tornen a encendre's en sentit invers. Finalment, les parets s'obren novament i de dins de l'habitacle, surt una noia rossa espataarrant, d'uns 24 anys.

El pare, tot astorat i sense treure els ulls d'aquella noia, li diu al seu fill:

- Corre, ves a buscar de seguida a la teua mare!!!!

Una mica d'Òpera

Per Glòria Soto

Arianne et Barba Bleue

La tarda del 6 de maig passejant per Strasbourg, quan de cop i volta, em vaig trobar davant el Teatre de L'Òpera; com que en sóc una gran aficionada, vaig entrar per demanar informació i em vaig assabentar que feien l'última representació d'Arianne et Barba Bleue.

Dues hores més tard, ja canviada de roba, entrava a la coneguda Òpera del Rin. La primera cosa que vaig notar va ser la similitud amb el Liceu de Barcelona abans de cremar-se, si bé aquest teatre és més petit. A les vuit en punt quan es va aixecar el teló, tot estava ple.

L'Òpera de Paul Dukas que es desenvolupa en tres actes, ens recorda l'estil wagnerià en clau francesa. Una atmosfera irreal i simbòlica amb un muntatge i una escenificació atrevides, envolten tota la història. El boscos per on arriben els pagesos representen la natura i el misteri. D'altra banda el Castell on viu l'Amo amb els decorats on predominen els colors negre i roig, ens recorden el purgatori i l'infern.

L'òpera d'Estrasburg

El personatge central es Arianne, l'última dona del Barba Bleue que vol alliberar les anteriors esposes. Ella simbolitza la llibertat, la capacitat de decisió sobre el propi destí. És la llum que arriba en mig de tanta crueltat i ens diu que la salvació és possible, també la del seu marit. Però Dukas ens transmet que ningú vol trencar les seves cadenes i que ser lliure és un acte voluntari.

Arianne pren les claus al seu espòs i va obrint portes i baixant cada cop més avall fins arribar on es trobaven les altres dones i els diu que poden marxar, però, cap d'elles vol sortir de la seva esclavitud. La càrrega emocional que suporten els impedeix abandonar el tirà. En aquesta escena tot és fosc i negre.

Barba Bleue porta banyes i roba negra i el seu rol és secundari. A casa seva hi ha varies dimensions: la planta primera on viu amb Arianne i es contempla una mica de claror; i la planta subterrània, on el tirà, rodejat dels seus crims, comet actes luxuriosos. Les dones dansen despulades arran seu i s'entreguen als seus desitjos. En aquest lloc tot és roig intens com el foc dels crematoris.

Finalment els pagesos assabentats de tot el que succeeix, arriben al Castell i empresonen Barba Bleue. Les dones el contemplen amb temor i atracció.

Dukas, compositor francès de l'escola impressionista, s'inspira en l'obra de Maurice Maeterlinck per dirigir la seva única Òpera. El relat, segons es diu, té aires de veracitat i va ser recollit el 1697 pel conegut autor de Contes Charles Perrault amb el títol de "Barba Blau".

Camino cap a l'hotel recordant la magnífica representació i admirant la màgia d'aquesta ciutat francesa amb tants vestigis germànics.

l'independent
ASSOCIACIÓ CULTURAL D'INDEPENDÈNCIA DE GRÀCIA

**Fes-te'n soci
de l'independent**

**IN
DE
PE**

*Associació Cultural
l'independent de Gràcia*

INFORMA'T A:

c/La Perla, 31

Tel. 93 217 44 10

independent@debarris.com

www.independent.cat/gracia

dbcoop *Solucions
gràfiques*
sccl

TARGETES DE VISITA

100 Unitats.....10.00 €

200 Unitats.....15.00 €

300 Unitats.....20.00 €

500 Unitats.....32.00 €

*tamany 5x8 cm impreses a una sola cara

* no incloem muntatge ni transport. Preus sense iva

c.Sant Lluís 11 local1 08012 Vila de Gràcia

Tel. 93 242 01 99 db@dbcoop.cat

www.dbcoop.cat

medalla d'or de la ciutat
al mèrit civíc

Creu de Sant
Jordi 1994

Col·lectiu d'entitats
culturals i històriques
de Ginebra

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana